

1. AFTERHEIM

Takže jsem se narodil se dvěma levýma rukama. Nebo možná se dvěma pravýma. Záleží, jak se to vezme. Táta s mámou si toho všimli až při mých prvních narozeninách. Hrál jsem si na pískovišti a oni mě pozorovali. Občas to dělají, když mám narozeniny. „Podívej, co dělá!“ prohlásila máma. Hrabal jsem pravačkou v písku a levá se opičila. Aniž bych v ní držel lopatku.

„To je konec jeho kariéry v cirkuse,“ řekl otec. Až do té doby jsem byl celkem normální. Měl jsem tátu a mámu, kteří na mě neměli čas, bráchu a ségru. Oba byli o dost starší než já a fakt dost hustý! Rodina Spidermanů. Silná, rychlá a fit – svaly jim prorůstaly až do mozku. Prostě správný akrobati. Vystupovali po celém světě. A domů posílali prachy, abychom si čas od času mohli grilovat kuřata. Babička a já.

Takže to byl konec mé cirkusácký kariéry. Už předtím se moji zploditelé divili, že mně všechno trvá o moc dýl než mým sourozencům. Měl jsem fakt mizernou koordinaci. Hrabal jsem se jako E.T. Ještě v půl roce. „V tomhle věku už uměli tvoji sourozenci mrskat salta,“ říkala babička.

Teď už vídám náš zvěřinec většinou už jen o prázdninách, když si mě s sebou vezmou do cirkusu. Nebo do varieté. Nebo tam, kde zrovna předvádí ty svoje šílený kousky. Občas navštíví oni mě s babičkou, ale spíš zřídká. Ne, aby sis myslel, že jsou to krkavčí rodiče nebo tak něco. Milují mě. Kdyby mě nemilovali, tvářili by se, že se starají mnohem víc.

Vlastně jsem byl rád, že s náma v Afterheimu nebydlí. I tak jsem tam byl terčem posměchu. Aniž bych se stále musel nechat srovnávat se svou slavnou rodinkou. V Afterheimu se znal každý s každým. A já byl prostě ten se dvěma levýma rukama, kterej se nehodil ani do cirkusu. Levej jako šavle. Mnoho afterheimských se začalo křenit, už jen když mě zahlídlo.

Naštěstí se v první třídě přistěhovala do Afterheimu Kathrin. Se svými rodiči. Uf, tahle holka! Ty brdo! Když ji uvidíš, uvěříš na zázraky! Dost často jsme se potkávali v knihovně. Dřív jsem tam chodil s babičkou. Babička totálně ujížděla na knihách Agathy Christie a P.D. Jamesové a podobných – prostě závislačka na krimi. Ale od té doby, co bydlela v Afterheimu Kathrinina máma, babička stále náruživěji louskala milostný romány. Kathrinina máma Dora takovýhle věci žrala. A babičce se líbilo všechno, co se

líbilo Doře. Dořin táta byl babiččin bratranec. Ale už byl dávno mrtvej.

Takže když babička zasvěceně diskutovala s Dorou o *Osudových vášních*, my jsme s Kathrin plenili regály: „Znáš tohle?“

„*Wild Thing – Sex Tips for Boys and Girls...* Můžeš mi z toho něco přečíst?“ Kathrin předčítala. Z těch tipů jsme vždycky umírali smíchy: „Po-pro-ste par-tner-ku, ať vám u-ká-že, kde se na-chá-ze-jí va-je-ční-ky...“

„Fuj!“

Později jsme se v knihovně scházeli sami. Bez Kathrininy mámy a mojí babičky. A ještě o něco později jsme spolu lítali i venku. Tak jsme taky objevili starej, zpola zarostlej písečnej lom v lesích za Afterheimem. V něm byl i malej rybníček, žabák... Ty jo! Někteří žabáci to mají fakt zmáklý. Třeba v tropech. Samečci během celý doby, co probíhá páření, neslezou na zem. Tihle lenoši se nechají samičkou donést na zádech k místu páření a zůstanou na ní několik měsíců. Jako batoh! Vážně jsem jim občas záviděl. Proč jsem se nenarodil jako tropická žába?

Na horním okraji lomu byly malý jeskyňky. Trochu jsme je rozšířili, já s Kathrin. V měkkým pískovci se dobře hrabalo. Kathrin se mě nikdy nezeptala, proč moje levačka dělá to samý co pravá ruka, která hrnula písek.

Do lomu jiný děti nechodily. Radši hrály střílečky na playstation nebo na počítači. V deseti letech všichni spolužáci pařili na kompu jako diví. Nebo čučeli na video. Sjížděli filmy jako Freddy vs. Jason a podobný horory. Děsivý nesmysly! Mně byly ukradený! Do lesa se stejně nikdo z nich neodvážil. Zarostlou cestu, která tam vedla, hlídalo hejno divokých zabijáckých včel. Usídlily se v jednom vykotlaným stromě na kraji cesty. Každý rok někoho z Afterheimu pobodaly a skončil v nemocnici. Pak byl kolem lomu zase klídek.

„Kolem stromu musíš jít úplně pomalu a klidně,“ radila mi Kathrin, „pak ti nic neudělají!“ A měla pravdu. Kathrin to se včelama uměla.

Pomalou mi ale začaly moje ruce lízt na nervy. V deseti jsem o tom hlavně začal konečně pořádně přemýšlet. Do té doby jsem si přišel celkem normální. Jako všichni okolo. Jasně že jsem měl při mnoha hrách problém, na fotbal bych býval potřeboval gymnastickej míč, ten bych možná nohou trefil. Moje blbý ruce mi kazily celou koordinaci. Takže místo abych hrál fotbal, hodně jsem četl. Nejvíc jsem se stejně vždycky těšil na chřipku. To jsem pak vždycky ležel dva týdny v posteli, četl, babička každý den pelášila

do knihovny a přitáhla pět nových knih, a ty jsem vždycky za den zmákl. A Kathrin mi občas předčítala z *Wild Thing*. Děsně jsme se přitom chechtali.

x

0 svých desátých narozeninách jsem šel ze školy rovnou domů. Mamka volala: „Roberte, dostal jsi od nás dárky?“

„Ano, díky!“

„Za rok určitě přijedeme a oslavíme tvoje narozeniny společně, jo?“

Neříkal jsem nic. Každý rok stejný řeči.

„Kde je babička?“

„U faráře!“ vysvětlil jsem. „Chodí tam každý úterý. Za chvíli bude zpátky.“

„U faráře?... Něco s ním má?“

„Ale mami! Je mi teprve deset...“

„Promiň! Tomáši!“ volala na tátu, „tvá matka navštěvuje každý týden faráře v Afterheimu... Hi, hi, hi...“ Slyšel jsem, jak otec v pozadí něco brumlá.

„Můžeš jí prosím vyřídit, že jí za hodinku zavolám?“ poprosila máma. „Musím s ní něco probrat.“

„Jasně!“ Zavěsil jsem a běžel jsem do kuchyně. Sakra! Zapomněl jsem jí říct, že babička chtěla ještě zajít do cukrárny a přinést narozeninový dort. Jak ji znám, přijde domů nejdřív za dvě hodiny. V cukrárně totiž prodává její kamarádka, Gottschalková. Váží dobrejch sto kilo. Proto přešla na dělelou stravu. Začala jíst jen krémový dorty. Ale naprosto hustě! Ty vole! Jako bych ji slyšel...

„Ach Roberte, jsi pořád takový droboučký... Musíš víc jíst, víš?“

A ty zas míň, tlustá slepice! Než ty dvě zdrbnou všechny sousedy a řádně sežvýkají můj soukromý život, uteče určitě alespoň hodinka. Musím mámě ještě jednou zavolat... Ale kde je ten blbej telefon? Přinutil jsem babičku, aby koupila dva bezdrátový Siemense a teď jsou pořád někde zahrabaný. Nikdy je nemůžu najít.... Ani když zmáčknu alarm na základně. Jako by je spolkla černá díra. Nesnáším je. Když byla babička doma, věděl jsem vždycky, kde je mám hledat. Pokaždý je totiž zabalila do deky, prý aby nevydávaly nebezpečný zařízení, víš. Pulzující mikrovlny a tak. Babička fakt nemá šajna o technice: „Ale babi, to zařízení vydává základna, ne ty dvě sluchátka! To je jen přijímač, sakra!“ Od té doby, co jsme tohle zařízení měli doma, nemlela babička o ničem jiným než o mozkovejch nádorech a podobných lahůdkách, fakt vadná:

„Babi, zavolám Kathrin!“

„Nevolej tak často, nebo dostaneš nádor na mozku!“ Fakt prdlá, co? Old school. Proto mi taky nikdy nekoupí mobil... Do prdele! Kam jsem jen vrazil ten debilní přístroj!... No, to je jedno!... Vzdal jsem hledání. Stejně nemám chuť s mámou znova mluvit. Ani omylem! To radši s tím tlustochem farářem. Fara je hned na konci naší ulice.

Slunce svítilo a dveře fary byly dokořán. I kuchyňské dveře byly pootevřený. Zaslechl jsem babiččin hlas: „Co si jen s Robertem počnu. Ty jeho ruce se nelepš. Vážně ho to omezuje...“

Zastavil jsem se v chodbě. No to mě...! Proč mu to vypráví? Co má ten tlustoch s mýma rukama dočinění, he?

„Důvěřujte Bohu!“ odpověděl farář. „Bůh Roberta ochrání. Modlit se, modlit se, modlit se... V modlení mu přece jeho postižení nevadí...“

A bum! Záblesk! Velkej třesk v mozku! Osvícení! Big Bang! Bůh je mrtev. A jestli je přece jen naživu, pak má určitě rád nevěřící, protože ti ho neobtěžujou svými problémy. Musíš si prostě pomoci sám! Jasně! Honem do knihovny... Ale matka... Ach! Jen ať se ten telefon od samýho vyzvánění třeba rozžhaví. Běžím na náměstí. Stejně jsem se vždycky všechno naučil a dozvěděl z knížek. Hmm... Naposledy jsem zahlídl v jedný polici něco... Co to jenom bylo? Police s knihama pro volný čas mě přitahovala jako magnet: sport, šachy, zahrádka... Tady to je! Dave Finnigan. *Vše o žongléřském umění.*

Doma jsem rozbil prasátko. Hračkářství mělo ještě otevřeno. Koupil jsem čtyři míčky na žonglování. Hezký barevný míčky z kůže. Vysloveně příjemný na dotyk.

x

Večer jsme s babičkou oslavili mé desáté narozeniny tvarohovým koláčem a čerstvě vymačkaným pomerančovým džusem. Mamka už ten den nezavolala.

S míčky jsem začal trénovat hned ten večer po oslavě. Věděla o nich jen babička. Moji spolužáci ať si najdou oběť svých vtípků někde jinde. Tak jsem začal házet míčky. Hodinu denně. Potřeboval jsem měsíce na to, aby dva míčky zůstaly ve vzduchu aspoň chvílku. Byl to docela záhul, ty brdó! Tvrdej počín! Tvrdej jako velikonoční vejce! Šílenství! Že bych se snad vážně naučil žonglovat? Samozřejmě mi vždycky trvalo hledání míčku zhruba stejně dlouho jako trénování – míčky jsou prostě kulatý. Vyskočí ti z rukou, koulí se pryč

a schovají se. Kam ses zakutálel, pitomej míči? Abych je snadno posbíral, stál jsem u postele, ale bez hrbení to stejně nešlo! Když se chceš něco naučit, hrb se! Moje ruce kolem sebe nejdřív mlátily jako dvě baseballový pálky. Bacha! Míček letí! Prásk zprava! Prásk zleva! Občas musela babička zavolat sklenáře. A jednou jsem sestřelil zarámovanou fotku své rodiny: Quatro Qualm při salto mortale. A hop ze stěny! Naštěstí už ji babička znovu zarámovat nedala.

x

O mých dvanáctých narozeninách mi dala Kathrin v lomu první pusu. A já z toho dostal otravu. Teda, ne přímo z toho polibku. Jenže ta pusa mě kopla do takovýho rauše, že jsem vyskočil z naší jeskyně, hnal jsem ke stromu se smrtícíma včelama a vrazil tam ruku.

„Bejby!“ řvala Kathrin zeshora. „Co to děláš?“

„Chci ti přinýst trochu medu!“ volal jsem na ni. To byl ten důvod! Rychle vyhmátnout trochu medu, uhánět zpátky ke Kathrin a už mi bude lízat z ruky.

„Vždyť je teprve březen!“ volala Kathrin. „Včely ještě nemají med!“

Aha, do hajzlu! Med jsem v díře skutečně nenahmátl. Zato jsem dostal žihadlo. A ještě. Au! V mikrosekundě jsem vytrhl ruku ven. Viselo na ní jak na magnetu celé hejno včel. Pěkný nadělení! Rychle pryč odsud! A už jsem pádil z kopce dolů. S rojem včel za zadkem. Zmizte, hnusný včely! Jen aby si nevšímly Kathrin. Včely bodaly, jako kdyby byly na koksu. Auuuuuu! Tři, čtyři, pět.... „Ááááá!“ ... devět, deset žihadel! A hop přes křoví. Jako v medvídkovi Pú, jen dramatičtější! Nebylo to k pláči? První pusa a bác: musel jsem na měsíc do nemocnice. Deset hustejch včelích žihadel. K tomu všemu se mi jeden bolák na noze zanítil, menší otrava krve, museli mi to řezat.

Do nemocnice mi Kathrin přinesla knížku o včelách a podobných bodavých potvorách. Už tehdy měla sklony k tomu mě poučovat. Ale tyhle včely fakt nemají zábrany! Už jsi slyšel o samčích včelách, o trubcích? Ty bláho! Rozdávaj si to s královnou, a pak si prostě jen tak lehnou na pár týdnů na záda, aby si oddáchlí, jen tak, chápeš... a samičky, dělnice je živí. Může se stát, že královna umře a trubci musí znovu do práce. Ale havaj brzo končí. Když je jasný, že je zaděláno na nový včely, dělnice trubce zapíchnou. Jen tak! Jako marxisti. Protože se jen flákají a žerou. Tomu se říká genocida trubců. Hustý, co? Taková včelka je pure bitch!